

כיצד נעלה את רמת הקליעה

לא היה בדעתו של אלוף־משנה י' ואלאך לפרוץ ולהשתחף בתחרות הרשימות על נושא הקליעה למטרה. אולם, הדברים נכתבו — והמערכת מוצאת כי מן־הדין שיגיעו לקהל הקוראים — כדי להסב תשומת־לב לשטח אשר לא־תמיד מקבל את מידת הטיפול הראויה: חוברת ההדרכה המערכת

הריהם אנשים טרודים ועסוקים מאוד, וכיצד השיגו, בכל־זאת, תוצאות נאות? הסיבה פשוטה ביותר. בע בר־ניתן לכולם אימון מעולה בתפעול האישי: מי ב„הגנה“, מי ב„פלמ״ח“ ומי במסגרת הצבא הבריטי או במסגרת הגוטרות. אימון זה היה יסודי עד כדי כך, שרישומו אינו ניתן להמחק. והמסקנה מכך: כדי להעלות את רמת הקליעה של פקודיך יש לאמנם כראוי.

אך השאלה היא, כיצד לעשות זאת? תשתומם, אך אוכל להשיב לך תשובה מלאה ומספקת במשפט אחד: **בצע כל אשר נכתב בחוברות ההדרכה של הצבא, ובדיוק כפי שנכתב!**

לרשותך חוברת „הרובה“, בהוצאת אגם / מה״ד. עייין בה כראוי למד אותה היטב. התכוונן לפיה הכן את מדריכך בעזרתה. הורה להם שילמדו אותה כראוי. התקדם עם פקודיך־חניכך שלב אחרי שלב. אל אל תדחוק את הקץ! אם מתקשים הם בביצוע תרגיל מסויים — למדם שנית. אל תחשוב שהעיקר הוא להגיע במהירות רבה יותר לשדה־המטחים. חשוב הוא להגיע מוכנים למטוח.

באותה חוברת תמצא שיעור מס' 6: המכון הנכון — מקבצים „יבשים“. זהו שיעור חשוב מאוד. בצע אותו כראוי. הוא מאפשר לך לעמוד על כושר המקבץ של פקודיך; לפיו תוכל לדעת מה יכולתו של כל חייל לרכו מספר כדורים למטרה אחת, מבלי שיכולת זו תושפע מגורמים כגון: אחיזה, לחיצת הדק, נשימה וכו'. אל תסתפק בהעברה סתמית של תרגיל „המקבץ היבש“ כדי לצאת ידי חובתך לגבי תוכנית האימונים. לתרגיל זה מקום נכבד בשרשרת ההכשרה של קלעים טובים. הכן גליון נפרד לכל חניך, רשום עליו את שמו, ושמור את הגליון! כאשר תגיע, בשעה טובה ומוצלחת, למטוח הראשון עם

האט סבור אתה שפקודיך אינם יודעים ללצלו? אם כן הדבר, חייב אתה לגלות את הסיבות לתופעה זו.

- דומני כי עלולים להיות לכך שלושה גורמים:
- א. אולי הנשק אינו טוב?
 - ב. אולי אנשיך אינם מוכשרים?
 - ג. אולי אימונם של אנשיך סגום?

הבה ונבדוק גורם אחר גורם. ראשיתו — הנשק. האם רובה־השירות של צה״ל רובה בלתי־יעיל הוא? קודם־כול חייבים אנתנו להניח שהאומה עשתה כל מאמץ כדי לתת בידי צבאה את הנשק המעולה ביותר שניתן להשיג. אך אין לי כל כונה לשכנע אותך ע״י מימרה „ציונות“ זו. אספר לך דבר משכנע יותר: לפני זמן לא רב קוימה תחרות קליעה של סגל הפיקוד הגבוה של צה״ל. השתמשו בה, כמובן, באותו רובה־שירות שנמצא בידי פקודיך. על תוצאות אותה תחרות קראת בשעתו בשבועון „במחנה“. אך מאחר שאינך חייב לזכור זאת (או שמא לא התעיינת בכך) אומר לך, שכל משתתפיה השיגו מעל ל־50% מן הנקודות שניתן היה להשיג, ולמעשה מרבית המשתתפים השיגו אף למעלה מ־75%. ואני מספר לך זאת כדי ללמדך שאין בו, ברובה־השירות שלנו, פסול.

ומה לגבי כושרם של פקודיך? האם סבור אתה שהישראלי הממוצע נופל מאורח ממוצע של עמים אחרים? אפשר שזו דעתך. אך רמת הקליעה הגבוהה של בני־העמים הפרימיטיביים מאתנו מוכיחה, שלא בגורם זה נעוצה הסיבה האמיתית.

אם־כן, הבה ונבדוק את הגורם השלישי — את רמת האימון. למעשה יכולתי לאמר שמאחר שלא מצאנו את שורש הנגע בשני הגורמים הראשונים, ומאחר שאנשי הסגל הפיקודי הגבוה לא השקיעו הכנות מיוחדות לקראת תחרות הקליעה. בדרך־כלל

פקודיך, אל תשכח לצייד את החונכים בגליונות של "המקבץ היבש". דבר זה יסייע להם מאוד לעמוד על שגיאותיהם של הוורים ולגלות את שורשיהן האמיתיים.

לסידרת מטוחים יקציבו לך בדרך-כלל כמות מסוימת של כדורים לכל יורה. לתרגילי מטוח יש סדר הגיוני. בראשונה יורים "מקבץ". אין זו "תורה מסיני" שאתה חייב להוציא את כל התחמושת, ושכל חייל חייב לירות את כל סדרת התרגילים. גילית שהישגיו של חייל גרועים ב"מקבץ" — אין טעם להעבירו לתרגילים נוספים. מוטב להפסיקו ולערוך לו חזרה בשדה המטוח (הרחק מהמקצים, במקום שקט ונוח), על "המקבץ היבש". גלה את סיבת שגיאותיו. לאחר שהגעת ב"מקבץ היבש" לתוצאה מניחה את הדעת, אפשר לו לירות שוב "מקבץ רטוב" תוך כדי תשומת-לב של החונך לבל יחזור

על שגיאותיו. רק לאחר שהשיג תוצאה טובה ב"מקבץ", אפשר לו לעבור לתרגילים אחרים. מוטב שחייל כזה ישתמש ב־25 כדורים ב־5 תרגילי "מקבץ", משיבזבו 5 כדורים על "מקבץ" שאיננו "מקבץ", ועשרה כדורים ל"מיצוע" שאינו עשוי להיות מניח את הדעת. ולא-יכל-שכן, בזבזו 10 כדורים לאש מהירה. חשוב כי צד נורו הכדורים במטוח, ולא כמה כדורים נורו. האיכות היא הקובעת. רק כדור המכוון אל גופו של אויב פוגע בו והורג אותו. מנקיבת חורים בחללו של אויר עדיין לא מת איש.

ניסיתי "למכור" לך את כל התורה על רגל אחת. יכולת להוסיף עוד כהנה וכהנה, אך תקוה אני שהבנת, כי —
אין כל סיבה הגיונית שאנשיך לא ידעו לקלוט!

למה פרסמו ספור מבולבל כזה בעברית?

אין ספק שזו נקודה הראויה לתשומת-לבו של כל מפקד.

שנית, תיאור קורותיהן של הנחתות בא ללמד מה הבעיות הצצות ועולות כשהמערך המתוכנן משתבש. במקרה הנידון שימשו כלי-השיט כאמצעי תובלה לכוח התוקף בלבד (אגב, תפקיד מעין זה עשוי להיות מוטל על כל כוח רגלי). אך סדר המסע עלול להשתבש לא רק בתנועה ימית, אלא — כמעט באותה מידה — גם בתנועה יבשתית, בין שהיא ממונעת ובין שהיא רגלית. תיאור הקרב הנידון מבליט באופן יוצא-מן-מבליט הכלל, באיו מידה עשויים אימון יסודי ויוזמתם של מפקדים וחיללים לסייע בהתגברות על תקלות מעין אלו. נוהג הרינג'רים, המחייב כל חייל וחיל לחתור למילוי משימתו כשהוא בלתי תלוי במקורות שכניו ואינו חייב להקפיד על מסגרות היחידות, ראוי ללא ספק לתשומת לב.

שלישית, התיאור המבולבל של המאורעות, ותמיכת הערובויה-כביכול, נותנים מושג ברור מאותו מצב המכונה "ערפל שדה-הקרב". לא אחת עלול "ערפל" זה להוות אבן-נגף רצינית ביותר להמשך פעולה צבאית ולדרך השגת המשימה. רק רוח טובה, פיקוד מעולה ואימון מובחר, הם ערובה נאמנה להתגברות על קשיים אלו. הרצון העז לדבוק במטרה על אף התקלות, הוא שהכריע במצב המתואר בחוברת. והוא שנתן את התנופה להמשך.

רביעית, רואים אנו שבכל מבצע צבאי, ובכל

(סוף בעמ' 92)

ל"איוז תכלית פרסמו סיפור מבולבל כזה בעברית?" את השאלה הוזה שאל אותי קצין צוער אחד, על אודות הקונטרס "פשיטה על סוללת חוף-הצוקים". נראה לי שאין הוא הקצין היחיד השואל זאת, ולכן החלטתי להשיב בדרך זו לו ולכל אלה שתמהו כמותו. אינני יודע, אומנם, אם הדברים שאומר להלן, הם שהניעו את הוצאת "מערכות" להוציא לאור את תיאור הקרב הזה, על-כל-פנים, אציין מה הן, לדעתי, הנקודות העיקריות, שמהן יש להפיק לקח. ראשית, אמנה ביתר הרחבה את טענותיו של אותו קצין צוער:

א. מה לי ולכל הפירוט הרב על קורותיהן של כל נחתות ונחתות? מה ענין לי באיזה סדר הגיעו, וכן בכל יתר הפרטים?
ב. מה התועלת בהבלטה היתרה הוזה של ערוביית הקרב, כשאין יכולת, כמעט, למצוא בה את הרגליים והידיים?
לכן אין הסיפור עשוי, לדעתי, ללמדנו דבר. אודה שדוקא בכל האירועים שהזכרת בטענותיך רואה אני שיעורי לימוד חשובים ביותר; אך הבה ננתחם כסדר.

ראשית דבר לומדים אנו, שאפילו תכנון מדוקדק — ומודיעין מדויק כבסיס איתן ביותר לתכנון זה — אין בכוחם למנוע שיבושים ותקלות בביצוע. רבים-מדי הגורמים שבכוחם להשפיע על ההוצאה אל הפועל. התיאור שבקונטרס מגיש באופן בולט ומשכנע את השוני בין שלב התכנון לבין תרגומו לשפת המעשה.

משרת בפלוגה ה־13 של מכס־לאַתראַה־בִּפְנֵי מְטוּסִים. בעת ביקורו האחרון בבית סיפר לנו יוסי כי זוהי יחידה סודית ביותר, אך אמר כי משער הוא שיהיה זה בסדר אם יספר על שהוא מפעיל עתה מכשיר מסוג...". אי אתה צריך לנחש היבנה איזהו שירות־הידיעות האוסף אינפורמציה מסוג זה.

והרי לך הטיפוס "אין־עוד־איש־בלעדנו־קשור־לקו", שהנו שרת אלוט או טלפון. הלה משדר באלחוט שעה שאין לו הכרח בכך. הוא מוסר בטלפון ידיעות מסויגות. השמירה על הוראות הבטחון בקשר היא הפעוטה שבדאגותיו. האויב המאזין לצינורות הקשר משיג כמעט תמיד ידיעות חיוניות, אם במקדם ואם במאוחר.

הטיפוס מסוג "כיצד־שכחתי־זאת־יקחני־האפולו" מדקדק במצוות הזהירות ערב ביצוע טיסה מעל לשטח אויב או לפני צאתו לפטרול־סיוור לילה.

הוא מסלק כל דבר העשוי לזהותו במקרה של שבייה. הכול — פרט לסימך־כביסה בשרוללו, או התחייבות להחזרת הלואה שידידו כתב לו מעברו השני של פתק כביסה. הוא מופתע כאשר חוקרי האויב מוצאים את הפתק ואומרים מהי היחידה בה משרת.

טיפוס של "מצלמה־האומרת־הרבה" הריהו אסוף ממש.

"למה פרסמו סיפור מכולבל כזה בעברית?" סוף מעמ' 80

חלק־משנה שלו, חייבת שאלת האחריות הפיקודית להיות ברורה ומוגדרת ביותר. אי אפשר לנהוג ביחידה צבאית איוו שהיא באמצעות ועדה — הכרח הוא כי יהיה לה מפקד. ההתעלמות מעקרון זה גרמה ללא ספק, לא במעט, לכשלון המערך ההגנתי של הרינגירים מעבר לכביש הראשי; שכן, משנפגשו שרידי פלוגות שונות בפיקוד קצינים בעלי דרגות שוות, הוקם מוצב פיקוד אשר כלל את כל הקצינים האלה, מבלי שאחד מהם הפך להיות מעמד הפעולה. ריץ התיאום וההתייעצות בודאי איננה פתרון המבטיח החלטות והכרעות מהירות כפי שדורש זאת מערך הגנתי המותקף התקפת לילה ע"י אויב עדיף. גם במקרה זה התאשרה המימרה הצבאית הידועה, שתיאום הוא דבר חיובי ומועיל, אך רק בתנאי שברור מי הוא המפקד. בדרך הטבע לא ניתן לנהל קרב ע"י מועצת מפקדים.

חמישית, ניתן ללמוד פרק חשוב מאוד בסוגית ההגנה ההיקפית (בעיקר בלילה), הצורך בקשר לאגפים, סכנת ההבקעה בנקודות האיוו של יחידות המשנה במערך ההגנתי — וההכרח לתכנן, בכל מצב, תוכנית־אש גמישה, שתענה על המצב, ושתינת אפשרות לרכוז את מרבית כוח־האש לכל גזרה וגזרה.

בתצלומים, בהם צילם את חבריו, גראים ב"רקע", דברים מדברים שונים ביותר. אותה גבעה קטנה, שבאחד התצלומים, ניתן לזהותה ולאכנה בדיוק מוחלט; ואפילו עלנתו של עץ, על צורתה המסוימת, עלולה אף היא לשמש מגלית־המקום. תמונה אחרת, של ידיד על רקע של מטוס. מראה מין החקן קטן, אשר מגלה למודיעין־הטכני של האויב את מציאותו של מכס־האתראה שלנו הקבוע בונב המטוס. (מתן אזהרה לטייס בפני אויב המתכוון לתקפו מן עורף). אותו טיפוס עצמו מצלם צילום־חטף של מטוס־היריטה הסילוני החדש שנחת לשם מילוי־בדלק בשדה התעופה בו הוא משרת. הלא ראה עשרות צילומים של אותו מטוס בכתיבה־העת השונים, על כן מובטח לו כי אין הדבר בגדר איסור. אבל אין הוא יודע כי כל התצלומים ההם — חלקות ידועות בהם טושטש־במתכון ע"י הצנזורה.

הזנחה אחת בתחום הזהירות, אפשר לה כי תגרום למצב אשר כמוהו נשואה צבאית. והיא היא הסיבה לכך ששומה על איש בכוחות היבשה, כוחות האוויר וכוחות־הים כי הבן יבין את אחריותו המפורשת לתפקדי מודיעין־הנגדי — ויקפיד להודיע לקצין־המודיעין שביחידתו על כל פרצה בשטח הבטחון.

ולאחרונה אגע בבעית הקשר. רבים ממפקדינו, ובעיקר מן הצעירים שבהם, סבורים שקשר צבאי פירושו קשר אלחוטי. נשמעת לעתים הדרישה לרכוש מכשירים טובים יותר, משום שבתרגיל זה או אחר הכויבו סוגי מכשירים. טעות גסה היא לראות במכשיר האלחוטי "תרופה אוניברסלית" לכל בעיות הקשר בקרב. באה פרשת קרב זו של הפשיטה על סוללת חוף־הצוקים, ומראה שצבא בעל אפשרויות טכניות עצומות כצבא ארה"ב, איננו סומך על קשר זה בלבד. אנחנו מגלים בתיאור זה כשלון מוחלט של כל רשתות האלחוט כמעט, מבלי שדבר זה מפתיע את המבצעים, ומבלי שהוא מהווה גורם מעכב בעד ביצוע נמרץ של המבצע. אמצעי קשר "מיושנים" כגון רץ וויקוקין פותרים את הבעיות באותו מקום שמכשיר הרדיו מכויב. אם דבר זה היה הכרח המציאות בצבא ארה"ב הגדול והעשיר, קל־יחומר שיהיה נכון בתנאינו אנו. מקרה אני שאם תיטול עתה שנית את החוברת בידך ותעיין בה, תמצא בכל אופן כמה פרטים חשובים העשויים להרחיב את אופקך ולהעשיר את ידיעותיך ואת חוש השיפוט שלך. ואם כן, הרי בהחלט כדאי היה להוציא לאור "סיפור מכולבל" זה לקורא הצבאי העברי.

אלון מ. י. ואלאך